

konventionens anvendelsesområde og den anvendte terminologi.

Kap. II (art. 6–25) handler om indgåelse og ikrafttrædelse af traktater.

Kap. III (art. 26–38) indeholder bestemmelser om overholdelse, anvendelse og fortolkning af traktater.

Kap. IV (art. 39–41) handler om ændring og modifikation af traktater.

Kap. V (art. 42–72) indeholder bestemmelser om ugyldighed, ophør og suspension af traktater.

Kap. VI (art. 73–75) indeholder forskellige bestemmelser om tilfælde af statsuccession, statsligt ansvar, udbrud af fjendtligheder, afbrydelse og fravær af diplomatiske og konsulære forbindelser, samt tilfælde vedrørende en angriberstat.

Kap. VII (art. 76–80) handler om depositarer, meddelelser, rettigheder og registrering.

Kap. VIII (art. 81–85) indeholder sædvanlige afsluttende bestemmelser.

Kap. I.

Indledning.

Ifølge *art. 1* finder konventionen anvendelse på traktater mellem stater.

I *art. 2* defineres en traktat som en mellemfolkelig overenskomst afsluttet i skriftlig form mellem stater og undergivet folkerettens regler, uanset om den består af et enkelt instrument eller to eller flere sammenhørende instrumenter og uden hensyn til dens specielle betegnelse. *Art. 2* indeholder desuden en række definitioner af de øvrige udtryk, der benyttes i konventionen.

Konventionen finder således ikke anvendelse på overenskomster i ikke-skriftlig form eller på overenskomster med eller mellem internationale organisationer. Men det fastslås i *art. 3*, at den ikke påvirker sådanne overenskomsters retskraft eller anvendelsen på dem af de af dens bestemmelser, som de ville være underkastet ifølge folkeretten, uafhængigt af konventionen.

Art. 4 fastslår, at traktatsretskonventionen bortset fra sådanne bestemmelser, som måtte være gældende uafhængigt af konventionen, ikke har tilbagevirkende kraft, men kun finder anvendelse på traktater, som er indgået efter konventionens ikrafttræden for de pågældende stater.

For så vidt angår traktater, der stifter en international organisation eller vedtages inden for en sådan, fastslås det i *art. 5*, at traktatsretskonventionens anvendelse sker med forbehold af den pågældende organisations egne relevante regler herom.

Kap. II.

Indgåelse og ikrafttrædelse af traktater.

I *art. 6* fastslås det, at enhver stat besidder evnen til at indgå traktater.

Art. 7–17 indeholder detaljerede regler af teknisk karakter om nødvendigheden af, at staternes repræsentanter er udstyret med behørig fuldmagt ved indgåelse af traktater, om vedtagelse og bekræftelse af traktattekster og om de forskellige måder, hvorpå samtykke til at være bundet af en traktat, kan udtrykkes (undertegnelse, ratifikation, tiltrædelse m. v.).

Ifølge *art. 18* er en stat forpligtet til ikke at berøve en traktat dens hensigt og formål forud for dens ikrafttræden, dels når staten har undertegnet traktaten eller udvekslet de instrumenter, der udgør traktaten, under forbehold af ratifikation eller godkendelse, så længe den ikke klart har tilkendegivet, at det er dens hensigt ikke at blive deltager i traktaten, dels når den har udtrykt sit samtykke til at være bundet af traktaten, så længe denne ikke er trådt i kraft, forudsat at dens ikrafttræden ikke forsinkes utilbørligt.

Art. 19–23 handler om forbehold til traktater. Bestemmelserne har til formål at imødekomme den udvikling, der har fundet sted i mellemfolkelig praksis i årene efter den anden verdenskrig angående retsvirkningen af forbehold. Tidligere var retsstillingen den, at en tiltrædelse af en traktat, som skete med forbehold, kun ansås for gyldig, såfremt forbeholdet blev udtrykkeligt eller stiltiende godkendt af alle de øvrige traktatdeltagere. Den stærke udvikling af det mellemfolkelige samkvem på multilateral basis, støttet af en vejledende udtalelse i 1951 fra Den internationale Domstol i Haag i en sag angående forbehold til konventionen om folkedrab, har imidlertid ført til opgivelse af kravet om enstemmig godkendelse af forbehold i alle tilfælde til fordel for et mere fleksibelt system af regler. Disse regler, som nu er optaget i traktatsretskonventionen, går ud på, at en stat ved sin undertegnelse eller ratifikation af en traktat kan fremsætte et forhold, medmindre enten a) traktaten forbyder det pågældende forbehold eller b) traktaten foreskriver, at kun nærmere bestemte forbehold, der ikke omfatter det pågældende forbehold, kan tages, eller c) forbeholdet er uforeneligt med traktatens hensigt og formål, se *art. 19*. Kravet om udtrykkelig eller stiltiende godkendelse af et forbehold fra samtlige øvrige traktatdeltagere er dog opretholdt i visse særlige tilfælde, se *art. 20*, stk. 2 og 3. Andre stater har imidlertid fortsat ret til at gøre indsigelse mod fremsatte forbehold, der ikke er udtrykkeligt tilladt ifølge den pågældende traktats